

Rumpelstiltskin

(Saga från Tyskland)

Det var en gång en rysligt fattig mjölnare som hade en mycket vacker dotter. Hon var hans ögonsten i livet och det kan hända att han skröt lite väl mycket med henne ibland. En gång kom kungen ridande förbi deras lilla kvarn och då mjölnaren var ute och arbetade kom han att prata med majestätet. Snart var mjölnaren i full gång att skryta om sin vackra dotter och allt hon kunde göra. Innan han tänkte efter hade han till och med sagt att hon kunde spinna guld av halm. Nu blev kungen riktigt intresserad.

"Se, det där är en konst jag gärna skulle vilja se", sa han. "Ta med din dotter till slottet imorgon, så jag kan sätta henne på prov."

Mjölnaren ångrade sitt övermod och hans dotter blev förstås djupt olycklig när hon hörde vad hennes far ställt till med. Hon var riktigt duktig på att spinna garn, men guld kunde hon inte få till! Nästa dag kom hon till slottet och blev visad in i ett litet tornrum av kungen. Där fanns en spinnrock och en stor hög med halm.

"Här har du allt du behöver för att kunna arbeta", sa kungen. "Jag tittar till dig imorgon. Har det inte blivit något guld då ska du mista livet för din falskhet!"

Så stängde kungen dörren till rummet och låste. Mjölndottern visste inte vad hon skulle ta sig till. Fanns det någon människa som kunde spinna guld av halm? I sin förtvivlan lutade hon sig över spinnrocken och började gråta. Då öppnades dörren en aning och en underlig liten gubbe slank in.

"Varför gråter du, mjölndotter?" ville han veta.

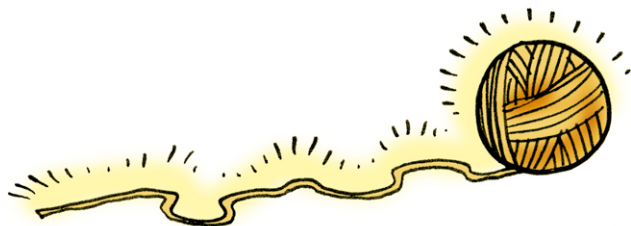

"Jag måste spinna guld av all den här halmen innan morgonen, och jag har ingen aning om hur man bär sig åt!" förklarade flickan.

"Jaså, vad det inget värre? Vad får jag om jag hjälper dig?" undrade dvärgen.

"Ja, du kan få mitt halsband som jag haft sedan jag var liten."

Det gick gubben med på. Han tog halsbandet och satte sig vid spinnrocken. Nu gick det minsann undan! Virr, virr, virr så var sländan full med guldtråd. Mjölndottern snodde ihop tråden till ett nystan och gubben arbetade vidare. Hon hann knappt med att nysta, så fort blev halmen till guldtråd och långt innan gryningen var de färdiga. Den lille gubben försvann och flickan hann till och med lägga sig att sova en stund.

När kungen kom för att titta till henne blev han häpen över alla nystan med guldtråd. Man kan ju tro att han borde vara nöjd med detta, men mycket vill ha mer. Nästa kväll låste han in mjölndottern i rummet igen och befalld henne att spinna mer guldgarn. Flickan blev lika ledsen som natten innan, eftersom hon fortfarande inte kunde förstå hur man kunde spinna guld av halm. Då öppnades dörren igen och den lille gubben klev in.

"Vad får jag om jag hjälper dig igen?" undrade han.

"Du kan få min lilla ring som jag bär på fingret", sa flickan.

Gubben tog ringen och satte sig att spinna. Det gick undan så det visslade om det, och långt innan tuppen gal hade all halmen blivit guld och flickan lade sig att sova.

När kungen öppnade dörren till rummet blev han än mer förtjust.

"Du har tjänat mig en förmögenhet", sa han till flickan. "Men om du spinner en natt till ska du bli min hustru."

Därmed fick flickan sätta sig i arbete i tornrummet ännu en gång. Lika lite som sist visste hon hur man gör guld av halm, men den lille gubben dök punktligt upp.

"Vad får jag om jag hjälper dig?" undrade han.

"Jag har tyvärr inget mer att ge dig", förklarade flickan.

"Då ska du ge mig ditt förstfödda barn efter du blivit drottning!" sa gubben.

"Vem vet om det nånsin kommer att hända", tänkte flickan, och i sin förtvivlan gick hon med på gubbens förslag.

Hela natten spann gubben guldtråd och flickan nystade. När kungen hämtade henne på morgonen och såg att hon gjort som han ville ställde han bums till med bröllop, och mjölndotterns söta dotter blev drottning. Snart hade hennes goda hjärta smält kungens girighet och han skämdes över hur han behandlat henne.

Ett år senare födde drottningen en liten dotter och hade i sin lycka ingen tanke på löftet till den lille gubben. Men så en kväll dök han upp i barnkammaren.

"Nu vill jag ha min lön", morrade han. "Ge mig ditt barn!"

Drottningen blev förtvivlad och erbjöd gubben alla rikedomar som hon hade i sin ägo, men dvärgen var kall som is. Till slut sa han iallafall: "Nåväl, du ska få tre dagar på dig och om du inte i slutet av denna tid har kunnat gissa mitt namn tar jag ungen från dig!"

Hela natten satt drottningen uppe och försökte komma på alla namn hon någonsin hört. Hon skickade ut budbärare i hela världen för att ta reda på alla slags underliga namn. När den lille gubben kom tillbaka den första kvällen försökte hon med Caspar, Melchior, Balthasar och alla möjliga namn ur Bibeln, men gubben bara skakade på huvudet.

"Så heter jag inte", sa han bara och gick igen.

Nästa kväll försökte drottningen med konstiga namn som Revbensspjäll, Fårskank eller Spindelstå.

"Så heter jag inte", sa gubben och gick igen.

Nu var goda råd dyra. Imorgon kväll skulle ju gubben komma och hämta hennes dotter. Men under dagen dök en av budbärarna upp.

"Inte ett enda nytt namn hade jag hittat", sa han, "men när jag kommit till skogsbrynet vid det höga berget där haren och räven säger godnatt till varandra, såg jag en liten stuga och framför den brann en eld där en liten gubbe dansade runt på ett ben och sjöng:

"Jag spinna kan ett gyllene garn
Det kostar drottningen ett barn!
Jag hämtar det imorgon dag
Rumpelstiltskin heter jag!"

Du kan tro att drottningen blev glad över att höra detta! Nu var hon inte längre rädd för gubbens ankomst. När aftonen föll dök den lille figuren upp i barnkammaren igen.

"Nå, får vi nu höra några bra namnförslag!?" grinade gubben.

"Ja..." sa drottningen och låtsades tveka. "Kanske du heter Jack?"

"Nej." svarade gubben.

"Eller kanske Harry?"

"Näpp!"

"Kan du då heta... Rumpelstiltskin?"

"Det har den onde berättat för dig! Det har den onde berättat för dig!" skrek gubben och blev så rasande att han grep tag i sin ena fot och slet sig själv mitt i tu!

Och så var det slut med både gubben och sagan.

Slut!